

A TÁVOLBAN CSILLOG A FOLYÓ

...Nehezen lélegzem. Már-már azt hiszem, mindennek vége. Besötétedett. Még! Gyerünk gyorsan! Erőlködni kell a pár pillanatnyi életért is.

Valaki jön felém. Nem tudom kivenni alakját, arcát, szemét a sötétben. Ő is tapogatódzik. Eléri a kezemet. Megkezdődik a szenvedés. Egyre ütemesebben veszem a levegőt. A pulzusom normálisan ver. Hirtelen kivilágosodik. Megláttam a szemét...

A véletlen események szálai teljesen összegubancolódtak. Valóság lett belőlük.

S a valóságot nem tudom megfogni. Kicsuszik minden a kezemből. Két hete próbálom összeállítani a dolgok logikája szerint. A fáradó őszi napsütésben nem lehet gondolkodni. Felesleges is. Magyarázom a pillanatokat, magyarázom szüntelenül magamnak. El akarom hinni.

Kezek kapkodnak felém. Mindenki velem akar kezet fogni. Eltépi a ruhámat. Jön egy másik csoport. Ruhátlanul könyörögnek megmaradt rongyaimért. Odaadom nekik. Ujabb csoport közeledik. Éhesek, piszkosak, s ők is ruhátlanok. Nincs semmim. Ott állok középen, s nem tudok mit adni. Már mindenemet elosztottam. Az emberek körülállnak, sajnálkozva néznek rám. Ott állok középen, s ordítani akarok. Utálom, ha sajnálnak. Ott állok középen, s már üvöltök. Erre kilép a legidősebb a ruhátlan, piszkos, éhes csoportból, s felém nyújtja a karját. Elvezet a folyóhoz, s rámutat a parton egy fára. Az egyik ágon kötelet himbál a szél. Tudom, mit kell tennem. Már készülődök, s erre valaki visszaránt. S én elfelejtettem megköszönni...

Képekben gondolkodom. Félig öntudatlan álmoképekben. Ujra világosabb lesz.

...Megyünk az utcán. Valaki háromszor köszön ránk. Nem fogadjuk. Oda se nézünk.

A ruhátlan, piszkos, éhes öregember volt. Most cylinderben parádézik. Futni kezdünk. Gyorsan kiérünk a városból. Először merek körülnézni. A távolban csillog a folyó...

Szeged, 1970.

SZŐKE KATALIN